

Arrest

**nr. 340 578 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: 1. X -
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

-

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 24 september 2021, dienen op 27 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 4 oktober 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 12 november 2024.

1.3. Op 27 februari 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen die aangetekend verstuurd worden op 5 maart 2025.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [H.H.S.] (°[...]), verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken. U bent een soennitische Koerd afkomstig uit de Stad Suleimaniya. Hier woonde u in verschillende wijken, namelijk Reaya, Rasgari, Charbagh, en uiteindelijk Sharispi. U maakte uw school af en studeerde aan de hogeschool voor schone kunsten. Hierna werkte u eerst in een winkel voor kinderspullen. In 2016 trouwde u met [L.A.G.] (O.V. [...], CG [...]) en ging u met uw echtgenote in de wijk Raparin wonen. Jullie kregen in 2019 een dochter samen.

In mei 2020 begon u samen met uw vader een zaak waarbij u stookolie en gas verkocht. Om de zaak uit te breiden verkocht u in oktober 2020 uw appartement en ging terug bij uw ouders wonen in de wijk Sharispi samen met uw vrouw en dochter. De zaken liepen vlot en u verdiende goed. In mei 2021 kwamen twee bewapende onbekende mannen naar uw kantoor. Ze waren van de anti-terreur groep en zeiden dat ze u hielpen door de regio veilig te houden en dat u hen op uw beurt moest helpen. U diende hun maandelijks een percent van uw inkomen te geven. U vroeg tijd om hierover na te denken, hetgeen ze u gaven. Ze vroegen nog uw telefoonnummer en de ene zei tegen de andere 'kom [A.] we zijn weg'. Op deze manier kende u hun namen. U ging direct naar huis en vertelde wat er gebeurd was. Uw vader zei om nog even af te wachten en te kijken of ze effectief zouden terugkomen of niet.

Op 3 juni 2021 was u aan het winkelen in de stad. U kreeg een telefoontje van een onbekend nummer. Het waren opnieuw deze personen en ze zeiden dat u een plek mocht kiezen om af te spreken met hen, daar ze met u wilden spreken. U koos vervolgens het Azadi park, omdat het daar druk is. Deze keer waren ze met drie personen. Ze vroegen waarom u niets had laten weten, waarop u antwoordde dat u niet begreep waarom u hen geld moest geven. Ze zeiden nogmaals dat zij de regio veilig houden en specificeerden dat u elke vijf à zes maanden zo'n 50 000 dollar zou moeten betalen. U had schrik, daar u wist waartoe ze in staat waren. Als u dit niet zou doen dan zouden ze wraak nemen, zo hadden ze gezegd. U vertelde hen dan ook dat u iets zou regelen dat voor beiden oké was. Hierna vertrokken ze terug. U ging naar huis en vertelde alles aan uw vrouw en vervolgens aan uw vader. Er werd besloten om de zaak te sluiten en uw vrouw en dochter gingen terug bij haar ouders verblijven uit voorzorg.

Anderhalve week later op 13 juni kreeg u telefoon van deze personen. Ze begonnen u uit te schelden en bedreigen en zeiden dat u hen geen antwoord gaf en dat u met hun voeten speelde. U bereikte een kookpunt en begon terug te schelden en vertelde hen dat u niet zou betalen en een klacht zou indienen. De volgende dag op 14 juni voegde u daad bij woord en diende een klacht in bij de politie. Ook belde u naar de tante van uw vrouw die in Hawler (Erbil) woonde om te vragen of ze konden uitkijken voor een bemeubeld appartement. Zij liet u later weten dat ze iets gevonden had. Twee a drie dagen later belde deze persoon u opnieuw op om te tonen dat deze klacht hen niets kon maken. Ze scholden u uit en bedreigden u, uw vrouw en dochter opnieuw met de dood. U besloot dat jullie niet anders konden dan Suleimaniya te verlaten en vertrokken op 19 juni 2021 naar Hawler. Op 20 juni 2021 tekende u het huurcontract voor een appartement gelegen in Zanyari tower. Dit was een wooncomplex waar ook winkels, bakkers, slaggers etc. aanwezig waren. Jullie bleven vooral binnen en verlieten het complex niet. U kreeg wel nog voortdurend telefoontjes, maar nam niet op. Uiteindelijk sloot u uw telefoon af.

Op vrijdag waren de winkels in het wooncomplex gesloten. Op vrijdag 30 juli ging u naar de bakker buiten het wooncomplex. Bij terugkeer zag u dat er een papier op uw auto geplakt was. Thuis las u het en zag dat het een bedreiging van diezelfde personen betrof. Ze schreven 'denk niet als je van de ene stad naar de andere stad verhuist dat we je niet gaan vinden en zoeken'. Jullie kregen nog meer schrik en gingen dezelfde dag nog onderduiken bij de tante van uw vrouw in Hawler. Ook brachten jullie de families op de hoogte en kwamen jullie ouders naar Hawler om de situatie te bespreken. Uiteindelijk zagen jullie geen andere uitweg dan het land te verlaten. Een vriend van u werkte in een reisbureau en deze regelde Franse visa voor jullie.

Op 3 september 2021 vlogen jullie van Erbil naar Frankrijk met een tussenstop in Qatar. Jullie reisden door naar België, waar jullie aankwamen op 24 september 2021. Hier dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in op 27 september 2021. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de personen van de anti-terreur groep die u afpersten. Na uw vertrek kwamen mannen nog naar u vragen bij de security van het wooncomplex van uw ouders in Sharispi. Ook bleven ze bellen naar de telefoon die u achterliet bij uw vader. Uw vader sloot uiteindelijk die lijn af. Eveneens belden ze eens naar uw vader om te vragen waar u was. Uit schrik verhuisde uw familie naar Hawler. Hier merkten ze dat die personen het op u en uw gezin gemunt hadden. Na twee weken keerden ze terug naar Suleimaniya, echter niet naar Sharispi, maar naar de wijk Rea, waar ze tot op heden verblijven.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en dochter, jullie huwelijksakte, een contract inzake uw eigen zaak, het verkoopcontract van uw appartement, het huurcontract van uw verblijfplaats in Hawler, een klacht en uw verhoor bij de politie inzake uw problemen, een attest van de Koerdische Communistische partij inzake uw problemen en een usb-stick met daarop enkele foto's en een video van u in uw zaak, en enkele nieuwsfragmenten en interviews met Koerdische kopstukken inzake de gebeurtenissen in de regio.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door de personen van de anti-terreur groep die u afpersten. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

De werkwijze van deze anti-terreur mannen zoals u deze voorstelt, kan geenszins overtuigen. Zo dient aangestipt te worden dat deze personen u maar bleven kansen geven en nooit leken over te gaan tot concrete actie, hetgeen allerm minst strookt met het beeld dat u van hen ophangt, namelijk dat ze zeer machtig zijn en heimelijk gesteund worden door de autoriteiten (CGVS, p.12-13). U gaf aan dat ze bij de eerste ontmoeting louter wilden kijken hoe u reageerde en daardoor nog niets concreet zeiden over geld of specifieke bedragen (CGVS, p.13-14). Dit omdat ze het veilig willen spelen en je hen niet op hun woorden kunt pakken (CVGVS, p.14). Deze redenering houdt echter geen steek, daar hun afpersingen een wijdverspreide en gekende praktijk zijn, en ze op die manier de mensen reeds waarschuwen waarna men actie kan ondernemen of zich uit de voeten kan maken, hetgeen allerm minst hun bedoeling kan zijn, daar ze alzo telkens hun targets en hun inkomsten zouden mislopen. Dat ze bijgevolg niet onmiddellijk zouden overgaan tot het uiten van concrete eisen, het innen van geld of het duidelijk stellen van de gevolgen, doet de wenkbrauwen fronsen. Vervolgens kende u een tweede ontmoeting met hen, waar ze dit keer wel een specifiek bedrag noemden, maar zouden ze u wederom tijd gegeven hebben om erover na te denken (CGVS, p.16). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het betalen van 50 000 dollar elke 5 à 6 maanden wel zeer disproporcionele eisen zouden zijn van deze vermeende afpersers. Verder kan allerm minst ingezien worden waarom ze u nogmaals meer tijd zouden gegeven hebben. Hun eisen waren immers zeer duidelijk en een onderhandelingsmarge leek met deze personen niet te bestaan, daar ze u op datzelfde moment reeds bedreigden voor het geval u zou weigeren (CGVS, p.10). Dat ze u dan ook nog meer tijd zouden geven omdat u zei dat u 'iets zou doen dat goed was voor beide kanten', is weinig aannemelijk. Enerzijds hadden ze u reeds tijd gegeven om hierover na te denken na de eerste ontmoeting en anderzijds ging u opnieuw niet in op hun eisen. Dat ze in uw situatie u alle kansen lijken te geven en u aanpakten met een fluwelen handschoen, terwijl ze bij andere personen geen genade kenden, hun winkel sloten of hun vermoorden toen ze niet op hun eisen ingingen, strookt geenszins (CGVS, p.10).

Ook doet het bevreemdend aan dat ze anderhalve week na de tweede ontmoeting u zouden opgebeld hebben en furieus waren omdat u niets meer had laten weten. Zo hadden ze volgens uw verklaringen immers gezegd 'neem uw tijd en we contacteren elkaar nog' (CGVS, p.16). Daarenboven kan het niet overtuigen dat men u louter zou opbellen met deze boodschap en ze opnieuw geen enkele stappen leken te zetten om u effectief te pakken te krijgen of actie tegen u te ondernemen. Indien u effectief reeds tot twee maal toe hun eisen niet accepteerde en vervolgens niets meer van u liet horen en uw winkel gesloten had, waardoor uw intenties duidelijk waren (CGVS, p.16), tart het alle verbeelding dat ze u louter zouden opbellen om hun boosheid en bedreigingen te uiten, maar u niet fysiek benaderden of meenamen. U verklaarde immers zelf dat ze personen vermoorden indien ze weigeren en mensen zomaar kunnen meenemen (CGVS, p.13, 16). Het beeld dat u ophangt van dergelijke afpersers komt dan ook niet overeen met het verloop van uw persoonlijke problemen. Waar u aangaf dat u in het gebouwencomplex van uw ouders verbleef, waar een security aanwezig is, en ze gewoon 'een gaatje zochten om u daar te vangen en iets te doen' (CGVS, p.17),

dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat ze u in een tweetal weken nooit zouden hebben kunnen benaderen. Zeker daar u in die periode twee maal het complex verliet om samen met uw ouders met de auto naar uw echtgenote op bezoek te gaan, die bij haar ouders verbleef, en een derde maal om naar Hawler te vertrekken (CGVS, p.15). U stelde 'het kan toeval zijn of waren ze bezig of wisten ze niet dat ik op dat moment naar buiten kwam' (CGVS, p.17). Dat ze het dan blijkbaar niet nodig leken te vinden om uw doen en laten in de gaten te houden, zodat ze u te pakken konden krijgen toen de kans zich voordeed, rijmt allerminst met de bedreigingen zoals u deze voorstelt, hetgeen ten zeerste afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen. Ook na hun furieus telefoontje, waarin u nota bene had gezegd dat u niet zou betalen, hen uitgescholden had en de dag erna een klacht ging indienen bij de politie, leek zich niets concreet meer voor te doen. Nochtans was u nog ongeveer zes dagen aanwezig in Suleimaniya om uw voorbereidingen te treffen (CGVS, p.17). Dat ze u wederom met rust leken te laten, terwijl ze u bedreigden met de dood en u hen tot op heden, zo'n drie jaar later, nog steeds dient te vrezen, rijmt niet.

Voorts zou u met uw vrouw en dochter naar Hawler verhuisd zijn en huurde u daar een appartement in een willekeurig gebouwencomplex. Na een verblijf van een maand aldaar zouden uw vervolgers uw locatie toch opnieuw te weten gekomen zijn en bedreigden ze u opnieuw (CGVS, p.18). Het blijft ten eerste een compleet raadsel hoe deze personen te weten kwamen waar u precies verbleef. U kwam immers nooit buiten het gebouwencomplex en bevond zich in een grootstad als Hawler. Dat ze u dan ook plots zo'n 180km verder zouden spotten, overtuigt niet. Ten tweede mist het enige aannemelijkheid dat ze op dat moment louter een papiertje achterlieten op uw auto, terwijl u al hun eisen zou genegeerd hebben, uw zaak stopzette en van hen wegluchtte om hun betalingen te vermijden. Het kan dan ook op geen enkele geloofwaardigheid rekenen dat ze wel zouden geweten hebben waar u was en welke auto er van u was, maar het niet nodig vonden u persoonlijk te benaderen. Waar u aanhaalde dat dit een manier was om hun bedreigingen te verduidelijken, is deze verklaring allesbehalve afdoende (CGVS, p.18). Hun bedreigingen konden immers niet duidelijker zijn. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom ze deze nogmaals zouden moeten aan het daglicht brengen. Vervolgens stelde u nog 'Als ik langer was gebleven en hen negeerde, gingen ze hun bedreigingen misschien uitvoeren met moord of iets anders' (CGVS, p.18). Dat ze het na al die maanden en bedreigingen echter nog niet nodig leken te vinden om hun bedreigingen uit te voeren en u nogmaals wensten te waarschuwen met een papiertje, tart alle verbeelding. Zeker omdat er in de daarop volgende maand dat u nog in Hawler verbleef, zich niets meer voordeed. U gaf aan dat u anonieme telefoontjes bleef krijgen, tevens een blote bewering, maar verder gebeurde er niets (CGVS, p.18). De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u te treffen. Te meer dat u eerst in uw ouderlijk huis bleef vertoeven in Suleimaniya en vervolgens voor twee maanden in Hawler verbleef zonder enige concrete problemen. Men kan zich dan ook afvragen met welke reden een dermate geharde groepering u meerdere maanden lang in wezen geheel ongeschonden zou hebben gelaten indien hun vizier werkelijk op u zou zijn gericht. Deze vaststellingen doen bijgevolg danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde vrees.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Irak achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Waar ze uw vader zouden opgebeld hebben, naar uw telefoon bleven bellen die u achterliet bij uw vader, en via de bewakingsmannen van het gebouw uw vader op de hoogte brachten dat ze op zoek zijn naar u, betreffen dit blote beweringen, die u geenszins staaft (CGVS, p.18). Het lijkt er dan ook eerder op dat uw familieleden zich heden nog in Irak bevinden en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. Indien uw vermeende vervolgers u aldus werkelijk als doelwit zouden hebben aangemerkt en u dus werkelijk zouden hebben willen treffen, oogt het bijzonder weinig aannemelijk dat de rest van uw familie ongemeed hun levens verder zouden hebben kunnen leiden op de plek waar uw vermeende vervolgers zo sterk zouden staan. Dit alles is des te opmerkelijk daar u uw zaak samen met uw vader opstartte en uitbaatte. Waar u verklaarde dat uw vader zelf niet zo vaak naar de zaak kwam, maar dat er wel geld van uw vader kwam (CGVS, p.5), mist het echter enige aannemelijkheid dat deze afpersers nooit uw vader zouden benaderd hebben en hem volledig buiten schot lieten. Hij was immers evenzeer het brein achter de zaak en een bron van inkomsten. Dat uw vader bijgevolg nooit enige problemen kende en louter zijn leven in Irak kan verder zetten, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen.

Tevens kan ook uw handelswijze en deze van uw familie niet overtuigen. Vooreerst is het reeds weinig geloofwaardig dat uw vader u na de eerste ontmoeting met uw zogenaamde afpersers zou aanraden om af te wachten en te kijken of ze zouden terugkomen of niet (CGVS, p.10). Waar uzelf geen eerdere ervaring had met een situatie van afpersing, was dit echter een wijdverspreide praktijk in de regio, daar ook winkeliers in de buurt hier reeds mee te maken kregen en u van andere mensen te horen kreeg over dergelijke gebeurtenissen. Zelfs gaf u een voorbeeld van uw buurman winkelier, die weigerde te betalen waarna hij zijn zaak niet meer mocht runnen. Dat jullie bijgevolg, door een zogezegd gebrek aan eigen ervaring, zouden afwachten en deze afpersers het voordeel van de twijfel zouden geven, houdt geen steek. Verder is het opmerkelijk dat u niet eerder vertrok uit Suleimaniya. Er kwam een eerste en tweede ontmoeting, waarna het reeds duidelijk was wat u kon verwachten van dergelijke vervolgers, zo sloot u reeds uw winkel en stuurde u

uw vrouw en kind naar haar ouderlijk huis. Toch bleek deze situatie niet nopens genoeg om uzelf uit de voeten te maken en nam u genoegen met een verblijf bij uw ouders, waar u voordien reeds woonde. Anderhalve week later na het telefoontje waarin men furieus was daar u geen contact meer had opgenomen en er over en weer gescholden werd, kwam het wederom niet in u op om te vertrekken. U ging eerst een klacht indienen bij de politie, waarvan u zelf verklaarde dat het gevaarlijk was, zeker daar u niemand, ook geen stam, achter u had staan (CGVS, p.10, 14) en weinig zou uithalen daar de autoriteiten en de rechtbank deze afpersers ondersteunen (CGVS, p.13), en kreeg vervolgens nogmaals een telefoontje vooraleer u besloot om de stad te verlaten. Dat u wachtte tot vier confrontaties om uzelf uit de voeten te maken, doet bevreemdend aan. Indien u immers met de dood bedreigd werd, ondermijnt het de geloofwaardigheid van uw vrees dat u danig lang zou wachten om uzelf in veiligheid te brengen.

Ook het gegeven dat u tijdens de tweede ontmoeting en het telefoontje anderhalve week later toch het risico nam om tot twee maal toe op bezoek te gaan bij uw vrouw en dochter, die bij haar ouders verbleven, dient ten zeerste opmerkelijk genoemd te worden. Deze bezoeken, omdat u hen miste (CGVS, p.15), raken echter kant noch wal. Zo brengt u enerzijds uw eigen leven en dat van uw ouders in gevaar door samen het gebouwencomplex te verlaten en bijgevolg het risico te lopen dat uw vermeende vervolgers u konden opmerken, achtervolgen, meenemen of vermoorden. Anderzijds brengt u met deze bezoeken evenzeer het leven van uw vrouw en dochter in gevaar daar de vervolgers op deze manier evengoed hun locatie te weten kunnen komen, waardoor ze in een danig kwetsbare situatie terecht komen. Dat u hier geen graten in leek te zien, en uit een gevoel van gemis in een periode van anderhalve week dan ook twee maal bij hen op bezoek ging en dergelijk risico nam, kan allerminst overtuigen. Het risicovolle karakter van uw gedragingen strookt immers weinig met de vooropgestelde vrees.

Waar u zich tenslotte nog twee maanden in Hawler verborgen hield, dient nog aangestipt te worden dat uw handelingen aldaar evenzeer eigenaardig aandoen. Zo leek u er enerzijds alles aan te doen om in het gebouwencomplex te blijven en ondergedoken te leven, maar zou u op een zekere vrijdag toen de winkels in het complex gesloten waren toch besloten hebben om buiten het complex naar de bakker te gaan (CGVS, p.12). Indien u echter vreesde voor uw leven en dat van uw vrouw en dochter, kan niet ingezien worden waarom u niet zou anticiperen op deze zogenaamde sluitingsdag door de dag voordien inkopen te doen. Opnieuw mist dit de nodige aannemelijkheid.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw dochter en jullie huwelijksakte staven louter jullie identiteit en relatie, hetgeen hier niet betwist wordt. Waar u een contract en enkele foto's en een video (usb-stick) van uw zaak neerlegt, het verkoopcontract van uw appartement en het huurcontract van jullie appartement in Hawler, staft dit louter het gegeven dat u een winkel uitbaatte, een appartement in Suleimaniya verkocht en tijdelijk in de stad Hawler woonde, niet meer en niet minder. Dergelijke documenten tonen op geen enkele manier aan dat u te maken kreeg met afpersing en tot op heden deze afpersers zou dienen te vrezen. Wat betreft uw klacht en verhoor bij de politie dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking genieten, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De inhoud van deze klacht en uw verhoor kan daarbij niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausible verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Dergelijke aangiftes worden bovendien opgesteld op basis van eigen verklaringen, en ieder kan verklaringen wat hij wil, hetgeen tot gevolg heeft dat zulke documenten enige objectieve bewijsgrond missen. Inzake deze aangiftes stelt het CGVS dat u hiermee geen persoonlijke vrees voor vervolging hebt aangetoond. Waar u nog een attest neerlegde van de Koerdische Communistische partij ter ondersteuning van uw problemen, bemerkt het CGVS dat dit een kopie betreft, die met enig digitaal knip-en plakwerk eenvoudig kan worden vervalst of met een digitale tekstverwerker zelfs kan worden opgesteld. Dergelijk attest kan bijgevolg door iedereen zijn opgemaakt en kent bovendien een gesolliciteerd karakter, waardoor het weinig objectieve bewijswaarde bezit. Zeker daar het pas werd opgesteld na uw aankomst en de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in België. Tenslotte stonden er op de usb-stick nog een aantal nieuwfragmenten en interviews met bekende Koerdische kopstukken inzake de gebeurtenissen in de regio. Zoals u zelf reeds vermeldde, zijn dit louter fragmenten die betrekking hebben op de algemene situatie (CGVS, p.8), maar betreffen deze geenszins een voorstelling van uw persoonlijk vermeende problemen. Hiermee staft u dan ook niet uw persoonlijke vrees, noch weerlegt u voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 20 november 2024 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele correcties aangaande de schrijfwijze van plaatsnamen, en enkele postfactum verduidelijkingen, die geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake uw asielrelaas betreffen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie *infra*). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 26 april 2023** (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023** beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Suleimaniya ongeveer 2.396.206 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum omtrent de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KAR in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering, na lange onderhandelingen, een begrotingsakkoord dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister van Irak, Haider al-Abadi, de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door aanvallen van IS.

In de afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen tekortkomingen in de basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal vreedzaam verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de betogers. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties met elkaar in gevecht zijn. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van het rapport "Security Situation" van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 vonden de meeste veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten hebben aanvallen uitgevoerd, hoofdzakelijk vanuit de lucht, op PKK-doelwitten in de provincie, met name in de districten Sharbazher, Chamchamal, Panjwin en Pshdar. Droneaanvallen die werden toegeschreven aan Turkse strijdkrachten, troffen ook een konvooi van de Syrische Democratische Strijdkrachten (voornamelijk bestaande uit Syrische Koerden). Een andere, soortgelijke aanval trof het vliegveld van Arbat, waar leden van de YPG uit Syrië werden getraind, waarbij verschillende leden van de eliteveiligheidstroepen van de provincie werden gedood. In totaal voerde Turkije in 2023 naar schatting 420 aanvallen uit in de provincie. Turkse droneaanvallen troffen ook burgers, waaronder twee in het district Panjwin. Andere aanvallen, waarvan de daders niet met zekerheid konden worden geïdentificeerd, veroorzaakten ook burgerslachtoffers in hetzelfde district, alsook in het district Pshdar en in het Qandil-gebergte.

De Turkse autoriteiten plegen ook gerichte moordaanslagen in de provincie op personen die verdacht worden van banden met de PKK. Iran voert ook dit soort aanvallen uit in de provincie op leden van zowel Iraakse als Iraanse Koerdische bewegingen.

De provincie is ook de thuisbasis van verschillende gewapende Iraanse Koerdische oppositiegroepen, waaronder Shorshger en Zahmatkeshan. In juni 2023 braken er dodelijke gevechten uit tussen deze twee groepen als gevolg van de toenemende spanning tussen beide.

In de hele provincie Suleimania doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, bleef laag.

Volgens de IOM waren er op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden (IDP's) in Irak. IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. De drie provincies die samen de KAR vormen, vingen op 31 december 2023 591.277 IDP's op en behoren tot de provincies met het grootste aantal ontheemden. Op dezelfde datum registreerde de IOM geen IDP's uit de provincie Suleimaniya in Irak of returnees.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak *D. et al. tegen Roemenië* (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken *J.K. et al. tegen Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. tegen België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u en uw gezin specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met jullie persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Irak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jullie hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jullie een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van uw echtgenote, Lanke Awnar Ghafoor (O.V. 9.291.899, CG 21/20360B), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [L.A.G.] (°[...]), verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken. U bent een soennitische Koerd afkomstig uit de stad Suleimaniya en woonde er tot uw huwelijk in de wijk Toeimalik. U behaalde een universitair diploma als ingenieur in 2018. Hierna werkte u in Irak niet vanwege uw zwangerschap en de zorg voor uw dochter. In 2016 trouwde u met [H.H.S.] (O.V. [...], CG [...]) en gingen jullie in de wijk Raparin wonen en later in Barzaiyakani Qaywan. Jullie kregen in 2019 een dochter samen.

Wat betreft de redenen waardoor u, uw echtgenoot en uw dochter Irak verlieten, baseert u zich op dezelfde motieven als uiteengezet door uw echtgenoot. Zijn uiteenzetting van de feiten luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten voor: uw identiteitskaart en deze van uw man en dochter, jullie huwelijksakte, een contract inzake uw man zijn eigen zaak, het verkoopcontract van jullie appartement, het huurcontract van jullie verblijfplaats in Hawler, een klacht en uw man zijn verhoor bij de politie inzake de problemen, een attest van de Koerdische Communistische partij inzake de problemen en een usb-stick met daarop enkele foto's en een video van uw man in zijn zaak, en enkele nieuwsfragmenten en interviews met Koerdische kopstukken inzake de gebeurtenissen in de regio.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot [H.H.S.] (O.V [...], CG [...]). U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw echtgenoot werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich in Irak zouden hebben voorgedaan en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw echtgenoot, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in België. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 57/7, 48/3 t.e.m. 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Volgens verzoekers wordt het niet ontkend dat verzoeker zaakvoerder was van een bedrijf in olie en gas en dat hij instond voor de verkoop ervan. Zij menen dat dit ondersteund wordt door de documenten en dat het van belang is, dat die sector één van de meest lucratieve in Irak is en daardoor het voorwerp vormt van afpersing tegen hoge geldbedragen. Zij menen dat zij onderling geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben, dat hun verklaringen omstandig en doorleefd zijn en veel details bevatten. Volgens hen wordt ten onrechte geen geloof gehecht aan hun relaas.

Verzoekers achten het onredelijk waar geoordeeld wordt dat hun belagers hen te veel kansen hebben gegeven, nu verzoeker vier keer binnen een korte tijdsspanne benaderd werd, met name een eerste keer eind mei 2021, een tweede keer op 3 juni 2021, een derde keer op 13 juni 2021 en tot slot op 14 juni 2021, namelijk een paar dagen nadat hij een klacht ingediend had. Zij benadrukken dat de belagers geld wilden zonder geweld te gebruiken. Zij leggen uit dat, indien zij zouden blijven weigeren hen geld te geven, hun belagers wel zouden overgaan tot geweld. Zij verwijten de commissaris-generaal hen niet gevraagd te hebben naar andere afpersingszaken in hun regio. Hieruit had volgens hen kunnen blijken dat zij zeker niet met fluwelen handschoenen werden behandeld. Zij menen dat het geëiste bedrag van 50.000 dollar om de 5 à 6 maanden niet exorbitant is in de olie- en gasector. Zij verwijzen naar een USB-stick met informatie over

vooraanstaande politieke figuren die dat probleem bevestigen en naar de procureur die onderzoek wilde voeren, maar vermoord werd.

Vervolgens zetten zij uiteen dat hun familie na hun vertrek benaderd werd om informatie te verkrijgen. Uit angst zou de familie van verzoekers dan verhuisd zijn, maar omdat zij dan verder geen problemen kenden en ervan uit gingen dat enkel verzoekers bedreigd werden, zijn zij teruggekeerd naar de stad, waar zij op heden wonen. De belagers wisten volgens hen niet dat verzoekers vader financiële middelen in de zaak geïnvesteerd had. Zij stellen dat verzoeker verklaard heeft dat het geld vooral van zijn vader kwam, dat dit niet geweten was en dat zijn vader niet in de zaak stond, wat verklaart waarom zijn vader niet geïnterviewd werd. Zij wijzen erop dat het voorleggen van bewijsstukken geen *conditio sine qua non* is om geloofwaardig bevonden te worden. Waar in de beslissing gemotiveerd wordt dat het erop lijkt dat verzoekers familieleden zich heden in Irak bevinden terwijl verzoeker verklaard heeft dat zijn ouders na hun vertrek verhuisd zijn naar Erbil, maar erna zijn teruggekeerd naar Suleimaniya, achten zij dit onderling tegenstrijdig.

Omdat ze geen ervaring hadden met belagers, hebben ze eerst de situatie, mede op aanraden van verzoekers vader, willen afwachten. Dat ze de raad van hun vader opgevolgd hebben, kan hen niet verweten worden. Zij achten het niet ernstig waar hen verweten wordt niet eerder te zijn vertrokken uit Suleimaniya, nu zij een goed en rustig leven leidden. Zij wijzen erop dat ze wel degelijk maatregelen genomen hebben, met name het sluiten van hun winkel en de verhuis van vrouw en kind bij de ouders van verzoekster. Verzoeker kon geen bescherming inroepen van enige stam en ook de communistische partij deelde mee dat ze hen niet konden helpen, waardoor hij zich genoodzaakt zag een klacht in te dienen bij de politie. Zij leggen uit dat verzoeker, reeds vóór die klacht, aan de tante van zijn vrouw gevraagd had om een gemeubeld appartement voor hen te zoeken. Ze stellen dat verzoeker in de kleine verplaatsing buiten het complex geen daadwerkelijke dreiging zag nu hij ervan uitging dat zijn gezin niet door de belagers kon getraceerd worden. Omdat die belagers nauwe contacten onderhouden met de veiligheidsdiensten, was dit hen toch gelukt. Omdat ze na een maand een dreigbrief aantroffen, beseften ze dat het niet meer veilig was en dat ze het land dienden te verlaten. Zij achten het fout van de commissaris-generaal om te motiveren dat verzoeker maandenlang ongeschonden gelaten werd, nu ze in totaal twee maanden in Hawder verbleven hebben inclusief het verblijf op het onderduikadres van de tante dat hen niet bekend was. De commissaris-generaal gaat er volgens hen aan voorbij dat verzoeker een burger is die nooit eerder dergelijke situatie had meegemaakt. Zij preciseren dat verzoeker, met zijn verklaring dat zij *'een gaatje zoeken om u te vinden'* boedelde dat zijn belagers een geschikt moment afwachten om af te rekenen met hun doelwit.

Vervolgens betogen zij dat de bewijskracht van hun bewijsstukken, met name de documenten waaruit blijkt dat verzoeker een zaak uitbaatte, de verkoopakte van de eigendom van het huis in Suleimaniya, de huurovereenkomst in Hawler, de klachtneerlegging en verhoor bij de politie en de USB met artikels over de wijdverspreide problematiek van afpersing, geschonden wordt.

Zij wijzen erop dat het attest van de communistische partij een origineel stuk is en naar België gebracht werd door een vriend van verzoeker.

Zij verwijten de commissaris-generaal geen mogelijkheid geboden te hebben om in te gaan op de inhoud van de stukken. Ook over de klachtneerlegging, de getuigenis van de boekhouder en de aanwezigheid van de procureur en onderzoeksrechter werd hij ten onrechte niet verder bevraagd.

Vervolgens gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn volgens hen voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat ze een ernstig risico lopen op vervolging minstens een mensenwaardige behandeling in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst. Zij menen dat zij, conform artikel 3 van het EVRM in geen enkel geval, mogen worden teruggeleid naar de KAR.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 14 januari 2026 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarbij zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq*, januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq*, november 2024;
- COI Focus *Irak: veiligheidssituatie*, 29 augustus 2025 (update);
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security Situation*, mei 2024;
- EUAA *COI Country Focus: Iraq*, oktober 2025.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekers hebben Irak verlaten uit vrees voor onbekende mannen die verzoeker hadden benaderd en afgeperst omwille van de zaak die hij gestart was met zijn vader (NPO verzoeker, p. 9 – 12).

4.3.2. Middels de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers niet kunnen aantonen dat er in hun hoofde sprake is van een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat

- i) de werkwijze van de anti-terreur mannen niet overtuigt;
- ii) verzoekers geen geloofwaardige elementen aanhalen waaruit zou blijken dat hun in Irak achtergebleven familieleden zouden vervolgd worden;

- iii) de handelswijze van verzoekers en die van hun familie niet kan overtuigen;
- iv) de documenten die bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen en
- v) de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt op 20 november 2024 op voorgaande evenmin een ander licht werpen.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij Irak ontvlucht zijn of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoekers toe om de motieven uit de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijven. In hun verzoekschrift beperken zij zich tot het beklemtonen van de waarachtigheid van hun vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, doch laten zij na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van hun voorgehouden asielaas te herstellen.

4.3.3.1. De door verzoekers voorgehouden problemen met onbekende afpersers houden geen verband met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. De beweerde problemen gaan immers louter terug op een uitsluitend interpersoonlijk conflict met bepaalde personen. Hierin kan geen enkele nexus met enige vervolgingsgrond, zoals opgenomen in voormeld verdrag, worden ontwaard. Bovendien kan verzoeker niet met zekerheid zeggen wat de identiteit is van de beweerde afpersers en tot welke groepering en dergelijke zij zouden behoren (NPO verzoeker, p. 12-13).

4.3.3.2. Ten overvloede blijven verzoekers ertoe in gebreke om hun vermeende vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. De geloofwaardigheid van hun relaas wordt reeds ondermijnd daar de wijze waarop de onbekende afpersers volgens hen gehandeld hebben, lijnrecht ingaat tegen de wijze waarop verzoeker hun profiel beschrijft. Verzoeker geeft verschillende voorbeelden van andere winkels of zaken die te maken kregen met afpersing en verwees specifiek naar zijn buurman die afgeperst en zelfs vermoord werd (NPO verzoeker, p. 13). Dat verzoeker dan bij een eerste benadering waarbij hij verzocht werd om een maandelijks percentage af te staan niet zou weten wat hem boven het hoofd hangt is in het licht van zijn kennis over de andere gevallen, allerm minst aannemelijk (NPO verzoeker, p. 14). De vaststelling dat de belagers enkel verzoeker benaderden, maar niet zijn vader, terwijl zij nochtans samen de zaak hadden opgericht, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van hun relaas. Door er in dit verband op te wijzen dat zijn vader enkel geld had gestort in de zaak en niet vaak aanwezig was, biedt hij hiervoor geen dienstige verantwoording. Door de manier waarop verzoeker het profiel van zijn belagers schetst, mag er immers redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat zij goed ingelicht zijn en exact weten wie de personen zijn achter bepaalde firma's. Dit geldt des te meer nu hij in zijn verzoekschrift laat uitschijnen dat er in de olie- en gasector veel afgeperst wordt en dit voor grote bedragen. Bovendien is het niet plausibel dat, indien zijn belagers hem werkelijk zouden willen vermoorden, verzoeker tegen hen durft in te gaan en hen zou uitschelden (NPO verzoeker, p. 15). Dergelijke houding strookt evenmin met zijn verklaring dat hij heel angstig was en constant aan het denken was hoe hij zou kunnen weggeraken (NPO verzoeker, p. 15). Dat hij dan bovendien besloot om in die omstandigheden een klacht in te dienen bij de politie is evenmin aannemelijk (NPO verzoeker, p. 17). Dit geldt des te meer nu hij hieromtrent verklaarde dat het gevaarlijk was, zeker omdat hij niemand, ook geen stam, achter hem had staan (NPO verzoeker, p.10, 14) en nog toevoegde dat het weinig zou uithalen daar de autoriteiten en de rechtbank deze afpersers ondersteunen (NPO verzoeker, p. 13). Voorts is het, gezien verzoekers verklaring dat hij weet heeft van anderen die vermoord werden, niet plausibel dat de belagers hem wel bijkomende tijd hadden gegeven en zelfs expliciet hadden meegedeeld dat hij 'de tijd kon nemen en dat ze elkaar nog wel zouden contacteren' (NPO verzoeker, p. 16). Er zijn geen enkele indicaties in het rechtsplegingsdossier dat verzoekers op heden, zijnde bijna vijf jaar naar verzoeker voor de eerste keer benaderd werd, nog te maken krijgen met diezelfde personen. Verzoeker verklaart voorts dat zijn zaak al vier jaar gesloten is en dat zijn familieleden die nog steeds in Suleimaniya verblijven geen problemen kennen (NPO verzoeker, p. 18). Gevraagd ter terechtzitting of er nog iets is gebeurd, stelt hij dat zijn vader voortdurend wordt benaderd omdat ze nog op zoek zouden zijn naar zijn zoon, maar dit betreft niet meer dan een blote bewering, waarvan geen begin van bewijs voorligt en die geen steun vindt in de stukken van het rechtsplegingsdossier. De louter blote bewering dat 'zij' wraak willen en de tijd hebben, overtuigt allerm minst, te meer nu de belagers volgens zijn verklaringen duidelijk geld willen. Dat de belagers er dan na al die jaren niet in geslaagd zijn te weten te komen dat ook zijn vader in de zaak was gestapt en zich niet tot hen richten voor dat geld, ontbeert iedere logica en is allerm minst plausibel. Verzoekers maken ten overvloede niet aannemelijk dat zij *überhaupt* nog een doelwit zouden zijn, nu zij geen zaak meer hebben waarmee geld te verdienen valt. Tot slot wordt nog opgemerkt dat indien de belagers de moeite deden om verzoekers te lokaliseren en dit na hun tijdelijke verhuis naar Hawler, waar zij verbleven in een gebouwencomplex, het wederom niet aannemelijk is dat zij niet zouden overgaan tot concrete actie maar zich opnieuw beperken tot het uiten van bedreigingen (NPO verzoeker, p. 18). Ook na de anonieme telefoontjes, bleef iedere actie uit (*ibid.*).

In het licht van het door verzoeker geschetste profiel van zijn belagers en de voorbeelden die hij kon geven van anderen gelijkaardige gevallen, is het allerminst aannemelijk dat zijn vader hem dan, nadat hij werd benaderd, zou aanraden om alles even af te wachten en te kijken of ze al dan niet zouden terugkomen (NPO verzoeker, p. 10). Ook verzoeker zelf wachtte nog enige af om zijn vrouw en kind in veiligheid te brengen en nam bovendien het risico om hen bezoeken te brengen (NPO verzoeker, p.15). Ook de uitermate passieve houding van zowel verzoeker als van zijn vader staat haaks op verzoekers' bewering in het verzoekschrift dat het normaal was dat de olie- en gas sector benaderd werd door afpersers en grote bedragen dienden af te staan.

4.3.3.3. De motieven in de bestreden beslissingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier, zijn pertinent en draagkrachtig en blijven integraal overeind. Verzoekers bewering, dat hun verklaringen omstandig en doorleefd zijn en onderling niet tegenstrijdig, is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te ontcrachten. Door de bevindingen van de commissaris-generaal onredelijk te achten, tonen zij aan het niet eens te zijn met die motieven, maar slagen zij er niet in om die motieven te doen ombuigen. Het loutere gegeven dat er in Irak gevallen zijn van afpersing en dat dit bevestigd zou worden door vooraanstaande politieke figuren, waarvoor zij verwijzen naar een USB stick, heeft geen betrekking op hun persoonlijk relaas en kan de geloofwaardigheid ervan niet doen herstellen. Ook waar verzoekers erop wijzen dat het voorleggen van bewijsstukken geen voorwaarde is om hun relaas aannemelijk te maken, gaan zij eraan voorbij dat het van hen wel verwacht wordt om nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent de reden waarom zij hun land van herkomst zijn ontvlucht, doch waartoe zij in gebreke zijn gebleven omwille van bovenstaande redenen. Voor het overige beperken verzoekers zich ertoe te volharden in hun relaas en te benadrukken dat hun verklaringen als geloofwaardig moeten beoordeeld worden. Dergelijk betoog ontcracht de motieven van de bestreden beslissing evenmin.

4.3.3.4. De door verzoekers neergelegde documenten, met name de identiteitskaarten en huwelijksakte, het contract van de winkel, het huurcontract, het verkoopcontract van het appartement, het steunattest en de USB stick kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen nu zij geen enkele melding maken van de afpersing waarvan verzoekers menen het slachtoffer te zijn geweest (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9 en 10).

De klacht (*ibid.* stuk 5) is opgesteld door een getuige, die stelt werkzaam te zijn als boekhouder in de zaak van verzoeker en verklaart dat in de "vijfde maand" van 2021 twee mannen naar het kantoor van verzoeker gekomen waren en begonnen met bedreigingen. De getuige stelt nog dat ze geld wilden en hem met de dood bedreigd hadden. De getuige voegt daaraan toe dat ze een paar keer met hem telefonisch contact opgenomen hebben en hem met de dood bedreigd hebben.

De klacht van 14 juni 2021 (*ibid.* stuk 5) geeft louter verzoekers versie van de feiten weer.

Voorgaande documenten zijn louter opgesteld op basis van verklaringen, enerzijds die van verzoeker en anderzijds die van iemand die zich uitgeeft als getuige en als boekhouder van verzoekers zaak. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, ze zijn niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klachten of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klachten inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze stukken, die niet meer bevatten dan de eigen verklaringen, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast blijkt uit objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping zijn verworven, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1). Gelet op voorgaande vaststellingen, slagen verzoekers er met de klacht en het verhoor niet in om het bestaan van de belagers aan te tonen, noch de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen daarmee, te herstellen. Verzoekers beperken hun kritiek er toe te stellen dat de bewijskracht van de bewijsstukken geschonden wordt, doch werken dit niet nader uit en zijn aldus niet in staat een ander licht te werpen op de beoordeling van die documenten. Waar zij menen dat zij niet bevraagd werden over de klachtneerlegging, de getuigenis van de boekhouder en de aanwezigheid van de procureur en onderzoeksrechter, werpen zij geen ander licht op de concrete beoordeling van die twee stukken en de bewijswaarde ervan en laten zij na aan te voeren wat zij dan nog hadden willen verklaren hieromtrent.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Irak, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk gemaakt hebben Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van afpersing. Verzoekers kunnen

zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van november 2024, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien hun verklaringen met betrekking tot hun regio van herkomst in Irak dient de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR) te worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance* over Irak van november 2024 (p. 79). De COI Focus *Irak: veiligheidssituatie* van 29 augustus 2025, gevoegd bij aanvullende nota, geeft in dit verband nog aan dat samenvattend kan worden gesteld dat de KAR veruit de meeste veiligheidsincidenten telt van heel Irak en dat deze vooral in de twee districten Amadiyah en Rawanduz zijn geconcentreerd, maar dat er in vergelijking weinig doden vallen, dat de burgerbevolking grotendeels gespaard wordt omdat het geweld vooral in erg dunbevolkte gebieden plaatsvindt en dat de grote en middelgrote steden nagenoeg gevrijwaard blijven van geweld (p. 36). Verzoekers, die er zich in hun verzoekschrift toe beperken te stellen dat er voldoende objectieve indicaties zijn om aan te nemen dat ze een ernstig risico lopen op vervolging minstens een mensonwaardige behandeling in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, brengen geen concrete informatie aan die noopt tot een andersluidende beoordeling. Bovendien is hun verwijzing naar artikel 3 van het EVRM niet dienstig nu de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregelen betreffen.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk geacht.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO